

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **V. T. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-26970-6/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-26970-6/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 1. 2017, č. j. OAM-2327-19/ZR-2016, ve znění rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 1. 2017, č. j. OAM-2327-20/ZR-2016, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-26970-6/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 1. 2017, č. j. OAM-2327-19/ZR-2016, ve znění rozhodnutí ze dne 19. 1. 2017, č. j. OAM-2327-20/ZR-2016, kterým bylo podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce především nesouhlasil se závěry správních orgánů týkajícími se dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a měl za to, že správní orgány v tomto směru dostatečně nezjistily stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zdůraznil, že s ním byl proveden výslech, při kterém mu bylo položeno pouze pět otázek, což není běžnou praxí správních orgánů, neboť tyto se obvykle na soukromý a rodinný život dotazují podrobně, a to nejen účastníků řízení, ale rovněž jejich rodinných příslušníků, jelikož takovou povinnost jim stanovuje zákon. Žalobce v této souvislosti dále namítal, že se na něj správní orgány snaží přenést důkazní břemeno, s čímž nesouhlasil. Podle žalobce se žalovaný při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí dopustil vážných pochybení, která způsobují nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Především nijak nepodložil a neobjasnil své tvrzení, že zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu je přiměřené v porovnání s jeho způsobem života na území. Uvedl, že žalovaný nedostatečně posoudil všechna hlediska, která je povinen zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. V této souvislosti žalobce nesouhlasil s bagatelizováním svého vztahu s manželkou. Namítal, že se správní orgány nedotazovaly na jeho vztah s manželkou, a vycházely tak pouze ze svých domněnek. Dále žalobce poukazoval na to, že rovněž posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho družce a synovi je ledabylé. Správní orgány dostatečně nezdůvodnily, proč nebyla k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí vyslechnuta družka žalobce. Dalším důkazním prostředkem, který si měl správní orgán vyžádat, bylo podle žalobce stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí ohledně jeho nezletilého syna, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobce dále vytýkal správním orgánům, že se ho při výslechu provedeném v rámci správního řízení nedotazovaly na případné zásahy do jeho soukromého a rodinného života, ačkoliv k tomu měly příležitost. Neprovedly ani navrhovaný další výslech žalobce ke zjištění skutečných dopadů do jeho soukromého a rodinného života, ani pobytovou kontrolu, aby zjistily, zda žalobce skutečně žije odděleně od své družky a svého syna.
3. Žalobce byl přesvědčen, že tragické události, ke kterým v jeho životě došlo, tj. úmrtí jeho dcery a jeho otce ve Vietnamu, měly být zohledněny při rozhodování správních orgánů o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány tyto skutečnosti zcela ignorovaly. Za pouhé spekulace poté žalobce označil tvrzení správního orgánu, že jeho jediné vazby na území České republiky jsou se státními občany Vietnamu.
4. Žalobce upozorňoval na to, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitý právní pojem, nikoliv správní uvážení, což správní orgány nijak nereflektovaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Posouzení správních orgánů ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí je podle žalobce zcela nedostatečné a neindividualizované. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, a namítal, že neposouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí argumentoval již ve svém odvolání, avšak žalovaný k tomu dostatečně nepřihlédl, a porušil tak § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

5. Závěrem konstatoval, že na území České republiky pobývá více než 20 let. Má zde svoji rodinu a vytvořil si zde silné rodinné a sociální vazby. Skutečnost, že se po určitou dobu nenacházel na území České republiky, ale ve své domovské zemi, byla zapříčiněna tragickou událostí, která vedla až k psychickým problémům žalobce a jeho hospitalizaci v domovské zemi.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém písemném vyjádření trval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Podle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Byl přesvědčen, že v řízení postupoval v souladu se zákonem, nepřekročil meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s odvolacími námitkami, z jakých důvodů je považoval za mylné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních norem. V podrobnostech poté odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a správní spis.

Ústní jednání soudu

7. Právní zástupce žalobce při jednání soudu konaném dne 22. 7. 2020 zdůraznil, že v daném případě byl ze strany správních orgánů nedostatečně zjištěn skutkový stav. Poukázal na to, že v projednávané věci šlo o řízení z moci úřední a v takovém řízení musí správní orgány zjišťovat veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Přestože žalobce navrhoval doplnění dokazování ve vztahu ke svým rodinným vazbám, nebylo takové dokazování provedeno. Zdůraznil, že nedošlo k výsledku žalobce, jeho manželky ani jeho nové partnerky. Konstatoval, že nebyla ani provedena pobytová kontrola, která je v obdobných případech standardním postupem. Uvedl, že správní orgány se omezily pouze na konstatování rozdílnosti oficiálních adres pobytu žalobce a jeho nové partnerky.
8. Žalovaný se k jednání soudu nedostavil.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce poprvé přijel do České republiky v roce 1995. Od 17. 9. 2003 byl držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem České republiky. Dne 20. 10. 2016 bylo s žalobcem z moci úřední zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nepobýval na území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Následně se žalobce po předvolání správním orgánem prvního stupně dne 1. 12. 2016 dostavil k výsledku. Při výsledku k dotazům správního orgánu prvního stupně uvedl, že pobýval mimo území Evropské unie asi 6 let. Odjel v září roku 2010 a zpět přijel Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

24. 5. 2016. Po celou dobu byl ve Vietnamu. Jako důvod, proč pobýval po tak dlouhý čas ve Vietnamu, sdělil, že krátce po jeho příjezdu do Vietnamu mu zemřel otec. Uvedl, že se to stalo v roce 2012. Následně v roce 2013 zemřela i jeho dcera a on se psychicky zhroutil. Ve Vietnamu se poté léčil s psychickými problémy, a to od roku 2014 do konce roku 2015. Byl hospitalizován v nemocnici přibližně 5 až 6 měsíců. Dále tvrdil, že by si přál zůstat v České republice, aby zde mohl žít a podnikat a aby měl svého syna a družku poblíž. V rámci výsledku předložil rodný list syna T. S. N. a dcery T. T. N. a uvedl, že úmrtní list jeho dcery předložila ve správním řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jeho družka.

12. Dále je součástí správního spisu informace z Cizineckého informačního systému k družce žalobce T. B. L. a k jejich synovi T. S. N. Z informace vyplývá, že družka žalobce je ode dne 24. 3. 2006 držitelkou povolení k trvalému pobytu a že minimálně od roku 2010 společně se synem T. S. N. pobývala mimo území České republiky.
13. Dne 4. 1. 2017 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělil, že se k nim vyjádří písemně. Dne 16. 1. 2017 zaslal žalobce své vyjádření, ve kterém poukazoval na skutečnost, že je správní orgán prvního stupně povinen se v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, což však správní orgán prvního stupně dle žalobce neučinil. Žalobce opětovně uvedl, že má na území České republiky družku paní T. B. L. a syna T. S. N. Žalobce měl za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu by vedlo k jeho nucenému odloučení od jeho družky a syna. Navrhoval opětovné provedení výsledku jeho osoby, popř. jeho družky, kdy by se měl správní orgán zaměřit na zkoumání přiměřenosti rozhodnutí v souladu s § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s otázkou dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný se dopady rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života obšírně zabýval na stranách 4 až 6 svého rozhodnutí, přičemž přiměřeným způsobem reagoval na všechny odvolací námitky týkající se přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce. Žalobce namítal též to, že správní orgány nedostatečně zdůvodnily, proč nebyl proveden výsledek jeho družky. V odst. 3 na straně 5 žalovaný popsal důvody, proč není za dané skutkového stavu potřebný výsledek družky žalobce. Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů tak není důvodná.
15. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
16. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

17. Soud poukazuje na skutečnost, že z § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán je oprávněn zrušit trvalý pobyt občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníku pouze tehdy, pokud (1) tato osoba pobývala mimo území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky a současně pokud (2) rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života této osoby. Pokud jde o splnění první z uvedených podmínek, má soud za to, že v projednávané věci došlo mimo jakoukoliv pochybnost k jejímu naplnění. Z podkladů shromážděných ve správním spise je zřejmé, že žalobce nebyl v České republice minimálně od roku 2010 do roku 2016, což sám potvrdil. Konkrétně správní orgán prvního stupně na straně 2 svého rozhodnutí uvedl, že vyhodnotil záznamy pohraničních orgánů Vietnamské socialistické republiky, resp. otisky přechodových razítek v cestovním pase žalobce, ze kterých je zřejmé, že přicestoval do Vietnamu dne 19. 5. 2010, kde pobýval do 24. 5. 2016, což navíc žalobce potvrdil při svém výslechu. Soud se shoduje se správními orgány, že v posuzovaném případě bylo prokázáno, že žalobce déle než 2 roky po sobě jdoucí pobýval mimo území České republiky.
18. K námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí soud odkazuje např. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* K otázce přiměřenosti zdejší soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: *„... se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
19. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, www.nssoud.cz, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit.; obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28, www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

20. Z uvedené judikatury vyplývá, že určujícím kritériem při posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je zájem dítěte. V zájmu dítěte zcela jistě nemusí být vždy setrvat s oběma rodiči. Nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016–33, www.nssoud.cz, ve kterém soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit).
21. V odůvodnění rozhodnutí správní orgány dospěly k závěru, že jejich rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nenaruší rodinný život žalobce ani ve vztahu k jeho manželce, ani k jeho družce a jeho synovi. Svůj právní názor týkající se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce poté správní orgán prvního stupně odůvodnil na straně 2 až 3 svého rozhodnutí. Uvedl, že ačkoliv žalobce navrhoval v průběhu správního řízení k prokázání skutečností týkajících se svého soukromého a rodinného života na území České republiky svůj výsledek a výsledek své družky, považuje jeho provedení za nadbytečný s ohledem na to, že žalobce vazby ke své družce a synovi potvrdil v rámci výsledku dne 1. 12. 2016. Následně správní orgán prvního stupně poukazoval na to, že na základě informací získaných z dostupných evidencí zjistil, že rovněž družka žalobce a jeho syn nepobývali na území České republiky od roku 2010 do roku 2015. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že z tohoto důvodu bylo s družkou žalobce zahájeno správní řízení o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu, přičemž rovněž u syna žalobce jsou naplněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k pobytu. Další výsledek žalobce by tak dle názoru správního orgánu prvního stupně nepřinesl žádné nové skutečnosti. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce má na území České republiky manželku, manželství však považoval za formální, neboť z něj nevzešlo žádné společné dítě a manželé žijí odděleně. Poukazoval na to, že žalobce zplodil dítě s jinou ženou, kterou vydává za svoji družku, se kterou ovšem rovněž nežije ve společné domácnosti, neboť každý žije v jiném městě. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že v období od roku 2010 do roku 2015 družka a syn žalobce stejně jako žalobce nepobývali v České republice, a tudíž v České republice nenaplnňovali rodinný život. Správní orgán prvního stupně byl přesvědčen, že vztah žalobce k jeho družce a dítěti nelze zohlednit jako nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce, neboť na území České republiky společně nežili téměř 6 let a po návratu do ní nesdíleli společnou domácnost. Správní orgán prvního stupně zároveň dospěl k závěru, že s ohledem na délku pobytu v domovské zemi je zcela zřejmé, že žalobce nemá v České republice vybudovány sociální, kulturní či ekonomické vazby a vztah k zemi původu není narušen.
22. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na námitky žalobce týkající se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života poté reagoval tak, že za spekulace označil tvrzení správního orgánu prvního stupně ohledně možného zrušení pobytového oprávnění družky žalobce a jeho syna. Jinak se s jeho závěry ztotožnil. Formálnost uzavřeného manželství mezi žalobcem a B. M. měl žalovaný za prokázanou s ohledem na to, že žalobce žil bez své manželky mimo území České republiky 6 let, a žalobce navíc tvrdil, že má družku a syna. Co se týče vztahu žalobce a jeho družky, žalovaný uvedl, že oba pobývali více než 2 roky mimo území České republiky ve svém domovském státě, a proto pro ně není problém pobývat společně dlouhodobě ve své vlasti. Nadto žalobce svým pobytem ve Vietnamu podle žalovaného prokázal, že na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

republiky nemá tak silné společenské, pracovní a jiné vazby, do kterých by mohlo být v důsledku vydaného rozhodnutí zasaženo. S ohledem na povinnost hlásit místo pobytu na území je zároveň podle žalovaného zřejmé, že žalobce s tvrzenou družkou a synem nežije ve společné domácnosti. Jako nepřiměřené se rozhodnutí nejevilo žalovanému ani ve vztahu k celkové délce pobytu žalobce na území České republiky, neboť měl za to, že si za tuto dobu nevytvořil žádné pevné vazby ani zázemí. Poukazoval na skutečnost, že žalobce sám neuvedl, že by nějakou vazbu nebo vztah k území České republiky měl. Jedinou vazbu, kterou tvrdil, byla vazba na občany vietnamské komunity. Žalovaný závěrem uvedl, že žalobce měl a mohl v průběhu řízení tvrdit skutečnosti, které podle jeho názoru mají za následek nepřiměřenost zásahu spočívajícího ve zrušení žalobcova trvalého pobytu do jeho života, což však neučinil.

23. Zdejší soud nepovažuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce zjištěný správními orgány za dostatečný. Je třeba zdůraznit, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je to správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018–34, www.nssoud.cz). Je tedy pravdou, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Uvedené se ovšem v případě žalobce nestalo.
24. V projednávané věci správní orgány konstatovaly, že jejich rozhodnutí nenaruší rodinný život žalobce a jeho družky, neboť tito nežili po dobu téměř 6 let na území České republiky a po svém návratu ani nežijí ve společné domácnosti. K závěru o tom, že žalobce, jeho družka a jejich nezletilý syn nežijí společně, dospěly správní orgány toliko na základě informací obsažených v centrálním informačním systému, kde je uvedeno, že žalobce je hlášen k pobytu v Litvínově a jeho družka se synem v Chodově. Detailněji se ovšem vztahem žalobce, jeho družky a jejich společného syna nezabývaly. Správní orgány vůbec nezjišťovaly, jaký má žalobce vztah se svým dítětem a s jeho matkou, jakým způsobem je kontakt mezi nimi realizován, jak často se stýkají apod. Blíže nezkoumaly, zda skutečně žalobce nebydlí společně se svým synem. Spokojily se pouze s informacemi uvedenými v dostupných evidencích, aniž by ověřily, kde se v současnosti žalobce fakticky zdržuje. Soud tedy shrnuje, že správní orgány dostatečně nezjistily intenzitu vazeb žalobce k jeho družce a zejména k jeho nezletilému synovi.
25. Soudu rovněž není zřejmé, z čeho žalovaný vyvodil závěr, že žalobce se svou družkou a jejich synem pobývali více než 2 roky společně ve Vietnamu, a není tak pro ně ani nadále problém dlouhodobě ve své vlasti pobývat. Ze správního spisu nelze zjistit, kde se od roku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

2010 až do jejich návratu na území České republiky nacházeli družka a syn žalobce. Toto tvrzení správních orgánů tedy nemá ve správním spisu vůbec žádný podklad.

26. Další skutečnost, ke které správní orgány neprovedly žádné dokazování, je tvrzená formálnost manželství žalobce s B. M. Lze přisvědčit názoru správních orgánů, že doba, po kterou se žalobce zdržoval mimo území České republiky, může nasvědčovat tomu, že manželství žalobce neplní svůj účel. Soud však musí opětovně zdůraznit, že i v této otázce není ze spisové dokumentace zřejmé, z čeho správní orgány vycházely, jestliže konstatovaly, že v současné době žalobce se svojí manželkou nežije. Jak již soud uvedl výše, správní orgány nezkoumaly, kde se v současnosti žalobce fakticky zdržuje, a ohledně vztahu žalobce s jeho manželkou tak vůbec nic nezjišťovaly.
27. Je sice pravdou, že žalobce v průběhu správního řízení nic bližšího, než že se nachází na území České republiky jeho družka a syn, o své osobní situaci a svém soukromém a rodinném životě na území České republiky nesdělil. Avšak za situace, kdy ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce má na území České republiky rodinu, bylo povinností správních orgánů tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně je posoudit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). Správní orgány ovšem pro svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí využily pouze dílčí informace o rodinných vazbách žalobce na území vyplývající z dostupných evidencí. Blíže je ovšem nezkoumaly a nehodnotily. Soud si je vědom, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému nemusi být správním orgánem proveden ani výslech účastníka řízení, neboť mu takovouto povinnost zákon obligatorně neukládá. To ovšem pouze za stavu, kdy je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit a učinit si ucelený obraz o osobní a rodinné situaci žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018–32, www.nssoud.cz). V daném případě, kdy správní orgán prvního stupně provedl výslech žalobce, mu nic nebránilo v tom, aby se na otázku přiměřenosti jeho rozhodnutí zaměřil v rámci tohoto výslechu, což však neučinil. Správní orgán prvního stupně žalobci během výslechu dne 1. 12. 2016 nepoložil žádnou otázku vztahující se k jeho rodinnému a soukromému životu na území České republiky.
28. Další možností, která se v projednávané věci nabízela pro úplné a řádné zjištění skutečného stavu věci, byl výslech družky žalobce, který byl žalobcem i navrhován. V této souvislosti soud uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by její výslech nepřinesl žádné nové skutečnosti, neboť právě výslech družky žalobce by v daném případě potvrdil, či vyvrátil domněnky správních orgánů ohledně jejich společného soužití a intenzity vazeb žalobce k jejich nezletilému synovi. Soud dále podotýká, že pro ověření místa žalobcova skutečného pobytu bylo možné provést pobytovou kontrolu v hlášeném místě bydliště žalobce, popřípadě v bydlišti jeho družky. Ani to ovšem správní orgány neučinily.
29. Soud s ohledem na shora uvedené konstatuje, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, nemá oporu ve spise, a spis tak vyžaduje zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

dokazování a četné úkony správního orgánu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

30. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast při jednání – písm. g)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z